

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: **L. H. D.**, nar. X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2023, č. j. MV-81337-4/SO-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž byl změněn výrok rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 1. 2023, č. j. OAM-22236-15/DP-2022 (dále též „prvostupňové správní rozhodnutí“) tak, že žádost žalobce ze dne 20. 6. 2022 se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia se dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „ZPC“), nevydává, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce povolení k dlouhodobému pobytu hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o vydání příslušného pobytového oprávnění.

II. Podání účastníků

2. Žalobce v žalobě uvádí, že ZPC nestanoví jako podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia to, že žadatel musí znát počet vyučovacích hodin jeho předchozí přípravy na studium. Za irrelevantní považuje žalobce výtku správních orgánů o údajné neznalosti posloupnosti studia na českých vysokých školách; vysvětluje, že pouze zaměnil magisterské studium za doktorské. Téměř každý student napříč všemi státy se dle žalobce seznamuje s předměty a organizací výuky teprve až v průběhu svého studia; kvůli takovému postupu jej nelze osočit z nezájmu o studium. Je mu teprve devatenáct let a jeho odpovědi v rámci provedeného pohovoru jsou přiměřené jeho věku. Navíc v tomto věku nemusí být studium jeho jedinou prioritou v životě. Podstatné není ani to, že se na nákladech jeho studia budou podílet rodiče. Žalobce ví, jak dlouho, na jaké škole a jaký obor bude studovat; zdůvodnil také, proč chce studovat v zahraničí. Nelze mu proto vytýkat nedostatečnou motivaci ke studiu. V průběhu správního řízení předložil všechny zákonem požadované náležitosti. Je tudíž přesvědčen, že splnil veškeré podmínky čl. 6 a 7 směrnice 2004/114/ES. Správní orgány ovšem dle žalobce nepostupovaly nestranně a nehodnotily jeho výpověď komplexně. Neznal sice odpovědi na některé otázky, nicméně na jiné odpověděl uspokojivě; zohledněny ovšem byly pouze jeho neznalosti.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné a správné. Odkazuje na jeho odůvodnění a zdůrazňuje, že žalobcovy odvolací námitky se nikterak neliší od argumentace uplatněné v žalobě.

III. Posouzení věci

4. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 1 ZPC). O žalobě krajský soud rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonné podmínky (§ 51 s. ř. s.).
5. Žaloba není důvodná.
6. Soud předesílá, že žalobní body mají směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací správní orgán v odvolání uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání konkrétně reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty. Soud se poté musí věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře jejich obecnosti (podobněji k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu [dále též „NSS“] ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128; dále např. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63 [dostupné na nssoud.cz]). Žalobce v projednávané věci převážně doslovně opakuje argumentaci vznesenou již v odvolání (pouze zaměňuje slovní spojení „účastník řízení“ za „žalobce“); nereaguje tedy na vypořádání všech jeho námitek žalovaným v napadeném rozhodnutí. Originální partii žaloby je toliko část, v níž žalobce rozšiřuje svou námitku, že správní orgány přihlédly pouze k těm jeho odpovědím v rámci pohovoru, které jsou v jeho neprospěch. Žalobce tedy náležitě neprecizoval, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů proti

napadenému rozhodnutí brojí. Tomu bude odpovídat také vypořádání žalobních námitek soudcem (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108).

7. Žalobce podal dne 20. 6. 2022 na Velvyslanectví České republiky v Hanoji (Vietnam) žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 42d ZPC. Mezi stranami není sporné, že žalobce ke své žádosti doložil všechny požadované dokumenty. Doložení podkladů dle § 42d odst. 2 ZPC je však jednou, nikoliv jedinou, obligatorní podmínkou pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky. Doložení zákonem požadovaných podkladů je pouze předpokladem k tomu, že se ministerstvo podanou žádostí cizince bude vůbec moci zabývat. Z této skutečnosti ovšem nelze dovozovat, že cizinec hodlá naplnit účel pobytu, pro který o povolení žádá. K tomu slouží zejména provedení pohovoru ve smyslu § 57 odst. 2 ZPC, který má přispět správnímu orgánu k bližšímu porozumění (a zároveň ověření) záměru a motivace žalobce ke studiu.
8. Právě posouzení pohovoru provedeného se žalobcem je stěžejní pro rozhodnutí v této věci. Zatímco žalobce je přesvědčen, že pohovorem byl prokázán jeho skutečný a vážný zájem o studium přípravného jazykového kurzu organizovaného *Institutem celoživotního vzdělávání Vysokého učení technického* (dále též „VUT“) za účelem dalšího vysokoškolského studia v akreditovaném bakalářském studijním programu *Ekonomika a management* na *AMBIS Vysoká škola a.s.* (dále též „AMBIS“), žalovaný vyhodnotil odpovědi žalobce jako nepřesvědčivé ve vztahu k jím deklarovanému účelu pobytu.
9. Podle § 45 odst. 5 věty první ZPC platí, že *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavce 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
10. Podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC nebude dlouhodobé vízum cizinci uděleno, *jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
11. K rozhodovacímu procesu ve věcech udělení víza (což platí také ve věcech povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia) se vyjádřil Ústavní soud tak, tomuto procesu je vlastní jistá míra abstrakce a obecnosti, neboť mnohdy je třeba vycházet z určitých předpokladů, a nikoli z objektivně zjištěných skutečností. Požadavek na obstarání vyčerpávajících, přesných a podrobných podkladů by totiž ve svém důsledku vedl k popření smyslu rozhodování o udělení víza. Zamýšlené jednání cizinců nelze dopředu naprosto jednoznačně identifikovat a kvalifikovat. I dostatečně podložené obavy či nejasnosti mohou být důvodem způsobilým k neudělení víza (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13, či ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 829/18 [dostupné na nalus.usoud.cz]).
12. Jelikož žalobcem požadované pobytové oprávnění je upraveno v právu Evropské unie, bylo možné přistoupit k zamítnutí jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia pouze v případě, že by byl dán některý z důvodů předpokládaných *Směrnicí Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair* (dále jen „směrnice 2016/801“). Ta se totiž vztahuje na státní příslušníky třetích zemí, kteří žádají o přijetí, nebo

byli přijati na území členského státu za účelem výzkumu, studia, stáže nebo dobrovolnické služby v Evropské dobrovolné službě (srov. čl. 2 odst. 1 směrnice 2016/801). Soud přitom podotýká, že čl. 41 směrnice 2016/801 byla s účinností ode dne 24. 5. 2018 zrušena předcházející směrnice 2004/114/ES, na jejíž ustanovení se žalobce odvolává v žalobě.

13. V souladu s čl. 20 odst. 1 směrnice 2016/801 členský stát žádost zamítne, pokud cizinec nesplní obecné podmínky stanovené v čl. 7, příslušné zvláštní podmínky stanovené v čl. 11, nebo předloží doklady, které byly získány podvodně nebo byly padělány či pozměněny. V čl. 20 odst. 2 pak směrnice 2016/801 upravuje několik fakultativních důvodů zamítnutí žádosti. Jedním z nich je podle písm. f) situace, kdy má členský stát „*důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*“
14. Z textu směrnice 2016/801 je jasné patrné, že důkazní břemeno ohledně domněnky zneužití pobytu za jiným než studijním účelem, nese členský stát (tj. jeho příslušné orgány). Dále je ze směrnice zřejmé, že členský stát musí mít pro zamítnutí žádosti k dispozici buď (i) důkazy nebo (ii) závažné a objektivní důvody, které směřují k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí. Směrnice 2016/801 pojmy „důkazy“ a „závažné a objektivní důvody“ blíže nedefinuje, nicméně tyto pojmy používají shodně různé jazykové verze směrnice (srov. anglická: „*evidence or serious and objective grounds*“, německá: „*Beweise oder ernsthafte und sachliche Anhaltspunkte*“, francouzská: „*des preuves ou des motifs sérieux et objectifs*“, italská: „*di prove o ha motivi seri e oggettivi*“ nebo finská: „*todisteita tai vakavia ja objektiivisia perusteita*“).
15. Odůvodnění směrnice 2016/801 v bodě 14 na jednu stranu hovoří o potřebě zlepšit a zjednodušit podmínky vstupu a pobytu pro ty, kteří by do Evropské unie rádi přišli za účelem studia. V bodě 41 však zároveň stanoví jasná pravidla sloužící jako prevence zneužívání a nesprávného využívání řízení o pobytových žádostech. Uvádí, že „*v případech pochybností ohledně důvodů žádosti o přijetí by členské státy měly mít možnost provést příslušné kontroly nebo požadovat doložení některých skutečností, tak aby v jednotlivých případech mohly posoudit, jakému výzkumu, studiu, stáži, dobrovolnické službě, programu výměnných pobytů žáků nebo vzdělávacímu projektu či činnosti au-pair se žadatel hodlá věnovat.*“
16. Výklad některých aspektů čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/201 byl předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem Evropské unie (dále též „Soudní dvůr“) ve věci C-14/23 *Perle*. Soudní dvůr v této věci rozhodl rozsudkem ze dne 29. 7. 2024 (dále též „rozsudek *Perle*“). Jelikož jsou jeho závěry přílehlavé i pro nyní projednávanou věc, soud z nich dále vychází.
17. Soudní dvůr se v bodě 48 rozsudku *Perle* vyjádřil v tom smyslu, že žádost o přijetí může být zamítnuta pouze tehdy, pokud zneužívající povaha žádosti o pobytové oprávnění „*dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností*“, které mají správní orgány při posuzování žádosti k dispozici. Příkladem pak Soudní dvůr uvádí, že nesrovnalosti ve studijním plánu žadatele mohou představovat jednu z objektivních okolností přispívajících ke zjištění zneužití, avšak pouze za předpokladu, že jsou tyto nesrovnalosti dostatečně zjevné a jsou posuzovány ve světle všech konkrétních okolností projednávaného případu. Například změna oboru, jakožto obvyklá okolnost během vysokoškolského studia, nemůže sama o sobě postačovat k prokázání, že žadatel nemá v úmyslu skutečně studovat na území. Stejně tak pouhá okolnost, že zamýšlené studium přímo nesouvisí se sledovanými profesními cíli, nutně nesvědčí o neexistenci skutečného záměru studovat odůvodňujícího žádost o přijetí.

18. Jelikož jsou okolnosti každé jednotlivé žádosti specifické, je podle Soudního dvora potřeba, aby správní orgány prováděly příslušné kontroly a požadovaly doložení konkrétních skutečností. Jedině tak mohou být správní orgány schopny žádost individuálně posoudit a případně vyzvat žadatele k podání příslušného upřesnění a vysvětlení.
19. Co se týče povahy zjištění, která je správní orgán povinen opatřit pro to, aby mohl žádost zamítnout z důvodu uvedeného v čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801, poukazuje zdejší soud na stanovisko generálního advokáta *de la Tour* ze dne 16. 11. 2023 ve věci *Perle*. Generální advokát v bodě 59 stanoviska vychází z toho, že se jedná o předběžné posouzení, neboť správní orgány by měly „pouze“ hypoteticky určit úmysly žadatele, pokud jde o cíl jeho pobytu. Jedná se tedy o odlišné posouzení ve srovnání s čl. 21 odst. 1 písm. d) směrnice 2016/801, v rámci jehož aplikace už musí správní orgány disponovat věcnými zjištěními o objektivních okolnostech (typicky situace, kdy státní příslušník nezačal příslušné studium nebo jej přerušil či předčasně ukončil, nebo že vykonává výdělečnou činnost překračující maximální povolený počet hodin či bydlí daleko od místa studia, dokonce i na území jiného členského státu). Jak uvedl generální advokát v bodě 60 svého stanoviska, „*k takovým zjištěním lze dospět obtížněji, pokud byla žádost podána v době, kdy státní příslušník třetí země ještě pobývá mimo území dotyčného členského státu*“.
20. K čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 se pak generální advokát v bodě 61 stanoviska vyjádřil v tom smyslu, že k prokázání může sloužit jakýkoli důkaz, přičemž „*důvody, z nichž příslušný orgán vychází, musí být ‚objektivní a závažné‘, což znamená, že tento orgán musí mít stále a pevné důvody, jež jsou výsledkem individuálního přezkumu žádosti odůvodňujícího její zamítnutí*“. Dle bodu 63 stanoviska generálního advokáta nepostačuje pouhé zpochybnění cíle a účelu žádosti správním orgánem. Je zapotřebí, aby správní orgán „*byl přesvědčen o tom, že cílem ani účelem pobytu nebude studium na vysokoškolské instituci, která je uvedena v této žádosti. Toto posouzení musí být založeno na souboru objektivních i subjektivních indicií a může vyžadovat vzájemnou spolupráci zúčastněných subjektů*“. Úmysl státního příslušníka třetí země je oním subjektivním prvkem, který má být zpravidla vyvozován z takových objektivních kritérií, jako je „*jeho zápis do vysokoškolské instituce, zaplacené poplatky za studium, znalost jazyka hostitelského členského státu, řádný průběh jeho předchozích pobytů v některém z členských států Unie*“.
21. Pro rozhodnutí o žádosti žalobce je podstatné, že v případech, kdy správní orgán na základě hodnocení žadatelem předložených dokumentů nazná, že žadatel hodlá povolení k pobytu zneužít k jinému než deklarovanému účelu, může jeho žádost zamítnout jediné podle § 56 odst. 1 písm. h) ZPC, a to pouze v případě, má-li k tomu objektivní a závažné důvody ve smyslu rozsudku *Perle* (resp. jak uvedl generální advokát, správní orgán musí mít „*stále a pevné důvody, jež jsou výsledkem individuálního přezkumu žádosti*“). Právě ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) ZPC totiž odpovídá čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801, přičemž výraz „*jsou zjištěny skutečnosti*“ je proto třeba v souladu se směrnicí vykládat tak, že správní orgán má k dispozici důkazy nebo závažné a objektivní důvody.
22. Spočívá-li důvod pro neudělení víza (zde povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia) v pochybnostech o skutečné motivaci žadatele, ze znění § 56 odst. 1 písm. h) ZPC nevyplývá pro správní orgány povinnost zjišťovat, za jakým konkrétním účelem podle nich hodlá žadatel pobyt zneužít (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 3. 2018, č. j. 6 A 85/2015-34). Správní orgán tedy nemusí disponovat přímými důkazy o tom, že úmysl žadatele je odlišný. Postačí mu konkrétní (objektivní i subjektivní) indicie, které však budou

ve svém souhrnu natolik „stálé a závažné“, že umožní správnímu orgánu určit pravděpodobné úmysly žadatele, pokud jde o cíl jeho pobytu (srov. bod 59 stanoviska generálního advokáta ve věci *Perle*). Správní orgán by měl být přesvědčen o tom, že plánovaný účel pobytu cizince je jiný než deklarovaný (byť nemusí tento jiný účel specifikovat). K takovému závěru může správní orgán dospět již na základě obsahu pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud skutečnost o tom, že studijní účel pobytu nebude naplněn, sám cizinec přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem však může vést i kumulace řady dílčích, avšak závažných indicí – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2025, č. j. 22 A 10/2024-35).

23. K domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem naopak nepostačuje bez dalšího pouze to, že cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně. Přílišná stručnost, obecnost či rozpory ve výpovědi mohou být jednou z indicí nasvědčujících tomu, že deklarovaný účel pobytu cizince nebude naplněn, v některých případech bude jistě indicí zcela zásadní. Zároveň je však v takové situaci na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými doplňujícími otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně na ministerstvu či žalovaném, aby dalšími postupy (např. ve spolupráci s příslušnou vysokou školou) obstaraly další důkazy, na nichž je možné založit použití čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (srov. k tomu body 63-67 stanoviska generálního advokáta ve věci *Perle*).
24. Pokud jde o skutková zjištění v projednávané věci, ze správního spisu vyplývá, že s žalobcem byl realizován jeden pohovor na Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 12. 10. 2022. Žalobce v rámci něj mimo jiné uvedl, že všeobecnou střední školu absolvoval v červenci roku 2021. Po jejím ukončení se věnoval studiu doma, na žádnou jinou školu nenastoupil. V současné době nikde nepracuje. Vysokoškolské studium nezahájil ihned po skončení střední školy, protože si nebyl jistý sám sebou, svými znalostmi. O studiu v zahraničí začal uvažovat hned po skončení střední školy. Ke studiu na území České republiky jej motivuje to, že tato země má vysokou úroveň vzdělání a vyučuje se zde jeho oblíbený obor *Ekonomika a management v podniku*. O možnosti studovat v České republice mu řekl kamarád jeho strýce, který mu doporučil se zde přihlásit na vysokou školu. Ve Vietnamu nechce studovat proto, že se „chce rozvíjet“ a po ukončení studia v zahraničí ve Vietnamu lehčeji najde práci. Dostat se na vysokou školu ve Vietnamu je navíc těžké, student musí patřit mezi nejlepší a mít vynikající výsledky, což on nesplňuje. Na univerzitách v zemích okolo Vietnamu žalobce nechce studovat proto, že Česká republika má vysokou úroveň vzdělání a chce se zde „ukázat sám sebou“. Oproti zemím jako je Japonsko nebo Jižní Korea je studium v České republice dost levné.
25. Žalobce dále v rámci pohovoru sdělil, že přípravný kurz by měl probíhat na VUT v Brně (což uvedl na základě svých poznámek). Brno se nachází na Moravě a jedná se o druhé největší město v České republice. Je si vědom toho, že studovat VUT je těžké. Žalobce uvedl, že umí komunikovat v angličtině, ale ne moc; nemá žádný certifikát. K výzvě zastupitelského úřadu nedokázal anglicky nic říct o VUT. V přípravném kurzu se budou učit česky a některé další předměty potřebné pro obor. Každý den budou mít 2 hodiny

češtiny, celkem 12 hodin za týden. Výuka bude probíhat od pondělí do čtvrtka, od pátku bude volno. Kurz bude zakončen zkouškami; žalobce ovšem nevěděl, z jakých předmětů ani jak budou probíhat.

26. Po absolvování přípravného kurzu hodlá žalobce studovat obor *Ekonomika a management podniku* na VUT. Nedíval se na jiné vysoké školy v České republice a neporovnával si podobné obory; jeho sen je studovat právě tento obor a VUT je škola známá svým jménem. Stejně tak nesrovnával ani studium tohoto oboru v zemích střední Evropy. Žalobce nevěděl, jaké předměty bude v rámci vysokoškolského studia absolvovat. Obsahem výuka má být podnikání a řízení podniků, malých firem nebo hotelů. Dále žalobce nevěděl, kdy ani z čeho se bude skládat přijímací zkouška na vysokou školu. Pokud jde o přípravu k přijetí na vysokou školu, žalobce sdělil, že má nějaké učebnice ve vietnamštině daného oboru; zatím se ale nijak nepřipravuje, protože na to má ještě dost času. Nedokázal uvést ani jeden předmět, který bude mít na vysoké škole v prvním semestru. Studium bude trvat tři roky a bude zakončeno zkouškami. Žalobce předpokládá, že budou asi stejné jako ve Vietnamu, tedy že to budou státnice. Po skončení studia by chtěl pracovat v České republice, aby získal více zkušenosti a aby více „zdokonalil sám sebe“. Znalost českého jazyka chce využít k „prozkoumání české krajiny“. Finance na studium v České republice mu poskytnou rodiče. Žalobce uvedl, že navštívil webové stránky vysoké školy, kde bude studovat; na základě svých poznámek uvedl adresu www.vutbr.cz. Nepamatoval si, kde sídlí vysoká škola AMBIS. Po skončení bakalářského studia by chtěl dále studovat doktorské studium. Jeho znalostní nedostatky spočívají hlavně v cizím jazyce, konkrétně ve špatné angličtině.
27. Žalovaný k odvolacím námitkám brojícím proti hodnocení tohoto pohovoru konstatoval, že je zcela pochopitelné, že žalobce nemusí znát naprosto detailní informace o svém budoucím studiu, neboť jej ještě reálně nenastoupil. Otázky pokládané mu zastupitelským úřadem však byly stěžejní a žalobce na ně měl znát správné odpovědi. Žalobce by již nyní, kdy hodlá nejprve studovat přípravný kurz k dalšímu studiu konkrétního akreditovaného bakalářského studijního programu *Ekonomika a management podniku* na vysoké škole AMBIS měl mít reálně povědomí o tomto svém budoucím studijním programu, neboť právě k jeho studiu směřuje přípravný kurz (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí). Žalobci není vytýkána neznalost posloupnosti studia na českých vysokých školách (protože uvedl, že po bakalářském programu by chtěl pokračovat v doktorském studiu); tuto chybu prvostupňový správní orgán pouze zmínil, není však rozhodující. Žalobce ovšem svými vědomostmi nepotvrdil, že by o svém budoucím studiu disponoval dostatečnými základními znalostmi. O studium v České republice by se měl žalobce v určité míře zajímat a zjišťovat si alespoň základní informace. Žalobcem sdělené informace odůvodňující volbu studia v České republice jsou neurčité, neopodstatněné a vzbuzující důvodné pochyby o skutečném a vážném zájmu žalobce zde studovat. Jeho tvrzení, že v České republice je vyspělé školství, neprokazuje žádnou subjektivní motivaci zde studovat. Dále dle žalovaného existují důvodné pochybnosti o jazykových schopnostech žalobce, a tedy o tom, jak by byl sám schopen zvládnout jazykový kurz, když dle něj jeho nedostatky spočívají především ve špatné angličtině (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí).
28. Nedostatečné znalosti žalobce nutné k realizaci deklarovaného účelu pobytu dle žalovaného vzbuzují důvodnou pochybnost o tom, že žalobcem uváděný účel pobytu na území bude skutečně realizován (srov. str. 9 napadeného rozhodnutí).

29. Se shora uvedeným posouzením žalovaného, proti němuž žalobce nikterak nebrojí, se soud ztotožňuje. Informace, které žalobce poskytl správním orgánům, jsou velmi obecné, povrchní a obsahově nedostatečné. Především je nutno akcentovat, že žalobce projevil zcela zásadní neznalosti ohledně svého budoucího studia na území České republiky, a to jak přípravného kurzu, tak především následného vysokoškolského studia. V rozsudcích ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43, či ze dne 29. 1. 2025, č. j. 22 A 10/2024-35, přitom zdejší soud konstatoval, že jedna z dílčích, ale závažných indicií směřujících k závěru o zneužití pobytu za jiným účelem než studiem, je i fakt, že žadatel nezná podrobně podmínky a průběh studia.
30. Žalobce uvedl, že je jeho „snem“ studovat obor *Ekonomika a management podniku* právě na VUT, protože se jedná o kvalitní školu s dobrým jménem. Tento studijní program má však žalobce studovat na vysoké škole AMBIS, nikoliv VUT (zde by měl absolvovat toliko předcházející roční přípravný kurz). I když žalobce údajně touží po studiu právě v České republice, volbu této země mu doporučil kamarád jeho strýce, nejednalo se tedy o žalobcův vlastní nápad (jeho osobní iniciativu). Žalobce si dokonce ani nezjišťoval, jestli a s jakými rozdíly se předmětný obor vyučuje na jiných vysokých školách v České republice nebo v ostatních zemích ve střední Evropě; bez dalšího si rovnou zvolil vysokou školu AMBIS. Nezajistil si tedy žádné objektivní podklady pro své rozhodnutí ohledně volby konkrétní vysoké školy; přesto tvrdí, že s jistotou právě zde chce studovat. Žalobce přitom sám ani nevěděl, ve kterém městě AMBIS sídlí (o Brně hovořil toliko ve vztahu k VUT). Dále žalobce nedokázal uvést ani jeden předmět, který by měl mít rozvrhován na vysoké škole v prvním semestru; následně dokonce nebyl schopen uvést jediný předmět, který by měl v rámci celého vysokoškolského studia absolvovat. Žalobce taktéž nevěděl, kdy ani z čeho se bude skládat přijímací zkouška. Zatím se na tyto zkoušky nijak nepřipravuje, protože na to má ještě „dost času“. Přesto žalobce tvrdí, že se jedná o jeho „oblíbený“ studijní obor.
31. Tvrzení žalobce, že je skutečně silně motivován ke studiu jím vysněného studijního programu, působí značně nevěrohodně, pokud současně o tomto konkrétním programu v zásadě nic neví. Soud přitom nesouhlasí s argumentací, že téměř každý student napříč všemi státy se s předměty a organizací výuky seznamuje teprve až v průběhu studia. Dle přesvědčení soudu je přirozené a lze od uchazeče o vysokoškolské studium očekávat, že se seznámí jak s podmínkami pro přijetí ke studiu (aby mohl učinit racionální úvahu, zda má dostatečné dispozice k přijetí na daný studijní obor), tak zejména že se informuje o obsahu předmětného studijního programu, a to alespoň v rozsahu základních povinných předmětů, praxí či zaměření státní závěrečné zkoušky. Z odpovědí žalobce však vyplývá, že reálně vůbec netuší, co přesně by měl na vysoké škole AMBIS v České republice studovat; náplň svého studia v rámci tohoto studijního programu toliko zcela obecně odvodil z jeho názvu (uvedl, že se bude učit „o podnikání a řízení podniků“). Žalobci se nadto zjevně pletly informace ohledně přípravného kurzu organizovaného VUT a informace týkající se následného vysokoškolského studia na vysoké škole AMBIS, neboť zaměňoval tyto vzdělávací instituce i jejich webové stránky.
32. Od někoho, kdo se skutečně zajímá o studium na univerzitě v zahraničí a má zájem o konkrétní studijní program, by ovšem dle soudu bylo možné očekávat zcela jasnou představu, co bude studovat a jak to v praxi využije. To logicky předpokládá, že by se takový uchazeč měl seznámit s nabízenými studijními programy, vyhodnotit si jejich obsah a očekávaný výsledek studia vzhledem ke svým potřebám. V důsledku toho by měl být

schopen zcela jasně popsat obsah zvoleného studijního programu, skutečný průběh studia a způsob jeho ukončení. Pokud žalobce neprokázal znalosti studijního programu, obsahu studovaných předmětů a způsobu zakončení studia, soud nerozumí tomu, jak mohl dospět k racionálnímu úsudku, že právě studium na AMBIS bude pro něj přínosnější než kdekoli jinde (na jiné vysoké škole v jiné zemi).

33. Žalobce argumentuje, že je mu teprve devatenáct let a jeho odpovědi v rámci provedeného pohovoru byly přiměřené jeho věku. Soud však konstatuje, že pokud žalobce chce úspěšně absolvovat vysokoškolské studium, musí být schopen samostatnosti, zodpovědnosti a kritické práce s informacemi, což jsou kompetence nezbytné pro průchod studiem. Nemůže tedy svou neznalost studijního programu ospravedlňovat svým věkem, pakliže současně chce být přijat na vysokou školu. Soud nezpochybňuje to, že v tomto věku nemusí být pro žalobce „studium jeho jedinou prioritou v životě“. Pakliže ovšem žalobce skutečně chce získat pobytové oprávnění za účelem studia v zahraniční na vysoké škole, kterou sám považuje za velmi kvalitní a mající dobrou pověst, měl by pro tento svůj zájem být dostatečně motivován. Tato motivace by se přitom měla projevat mimo jiné tím, že si o svém možném budoucím studiu zjistí dostatečné množství informací a bude se aktivně připravovat na složení odpovídající přijímací zkoušky.
34. V průběhu pohovoru se žalobce dopustil i dalších nepřesností. Uvedl, že v rámci přípravného kurzu bude mít celkem 12 hodin českého jazyk týdně; současně však sdělil, že výuka češtiny bude probíhat od pondělí do čtvrtku v rozsahu 2 hodiny denně (tj. jednalo by se o 8 hodin týdně). Dále žalobce vyslovil, že po skončení bakalářského studia chce pokračovat v doktorském studiu (namísto navazujícího magisterského). Soud, stejně jako žalovaný (srov. str. 8 napadeného rozhodnutí), konstatuje, že tyto chybné odpovědi žalobce nejsou na rozdíl od neznalosti samotného studijního programu pro rozhodnutí ve věci stěžejní; do jisté míry však dokreslují nikoliv precizní přístup žalobce k přípravě na možné budoucí studium.
35. Lze tedy shrnout, že žalobce v průběhu celého řízení neuvedl dostatečné, resp. dostatečně konkrétní informace, které lze očekávat od jakéhokoli studenta, který se zajímá o studium na vysoké škole, natož od cizince, který dospěl k závěru, že z fakticky celosvětové nabídky vysokoškolského vzdělávání pro něj bude tím preferovaným právě studium oboru *Ekonomika a management podniku* na vysoké škole AMBIS v České republice.
36. Správní orgány se s ohledem na obsah pohovoru dostatečně snažily ozřejmit skutkový stav, aby jej mohly co nejvěrohodněji vyhodnotit. Odpovědi žalobce lze hodnotit jako natolik nedostatečné, že vedou k odůvodněné domněnce, že povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nebude sloužit požadovanému účelu.
37. Žalovaný řádně odůvodnil, proč jsou odpovědi žalobce nevěrohodné, nepřesvědčivé, a proč z pohovoru s ním vyplývá nedostatečná motivace a pochybnosti o faktickém účelu pobytu. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Soud tedy dospěl obdobně jako správní orgány k závěru, že tvrzení žalobce ohledně zamýšleného studia v České republice nebylo věrohodné. V projednávané věci měly správní orgány k dispozici důkazem (pohovorem) podloženou domněnku, že žalobce ve skutečnosti nebude plnit deklarovaný účel pobytu. Tato domněnka je dostatečná k naplnění podmínek pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801, resp. § 56 odst. 1 písm. h) ZPC.

IV. Závěr a náklady řízení

38. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. května 2025

Petr Sedlák
samosoudce